

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz obowiązku uzasadnienia, naruszenia art. 25 regulaminu pracowniczego, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz pkt 6.7, 6.9 i 6.10 procedury w sprawie przedłużenia umowy o pracę w ramach EIOPA.
- Zdaniem skarżącej zarówno w kontekście decyzji o nieprzedłużeniu jej umowy o pracę, jak i sprawozdania z oceny za rok 2019 r., doszło do naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nieprzeprowadzenia rzetelnej analizy wszystkich aspektów sprawy oraz naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 4 oraz 6.5 procedury w sprawie przedłużenia umowy o pracę.
- Ocena pozwanej w niniejszej sprawie jest niezgodna z prawem, wadliwa ze względu na popełnienie oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenie zasady dobrej administracji i to z dwóch powodów. Po pierwsze, strona pozwana nie wzięła pod uwagę pozostałych kryteriów określonych w art. 4 procedury w sprawie przedłużenia umowy o pracę, w szczególności poprzednich pozytywnych ocen pracy skarżącej. Po drugie, uwagi strony pozwanej zawarte w uzasadnieniu jej decyzji i dotyczące pracy skarżącej w latach 2019 i 2020 są oczywiście błędne i bezpodstawne.
5. Zarzut piąty dotyczący dyskryminacji skarżącej ze względu na jej płeć i sytuację rodzinną, co stanowi naruszenie art. 1d regulaminu pracowniczego oraz art. 21 i 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- Zdaniem skarżącej padła ona ofiarą dyskryminacji ze względu na jej okresy urlopu oraz organizację jej czasu pracy, przy czym decyzja o nieprzedłużeniu jej umowy o pracę stanowi przejaw tej dyskryminacji i środek odwetowy.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązku dbałości o dobro pracownika.
- W myśl obowiązku dbałości administracja musi brać pod uwagę nie tylko interes służby, lecz także interesy swoich pracowników. Zdaniem skarżącej w administracja nie dopełniła tego obowiązku.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2021 r. – eSlovensko Bratislava / Komisja

(Sprawa T-304/21)

(2021/C 320/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: eSlovensko Bratislava (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciel: B. Fridrich, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, a konkretnie indywidualnego aktu prawnego „Termination of Action” (zakończenie postępowania w sprawie wniosku), wydanej przez Komisję Europejską, INEA, Nr ARES(2021)1953853, wydanej w dniu 30 marca 2021 r.;
- Przekazanie wniosku do ponownego rozpoznania Komisji Europejskiej i INEA oraz uznanie wniosku i umowy subwencyjnej za ważne i niezakończone zgodnie z umową subwencyjną nr INEA/CEF/ICT/A2015/1154788 na projekt „Slovak Safer Internet Centre IV”, nr° 2015 SK IA 0038;
- Obciążenie Komisji kosztami i nakazanie jej zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący stwierdzenia nieważności decyzji Komisji „Termination of the Action” Ref. ARES(2021) 1953853, z powodu naruszenia istotnego wymogu postępowania, naruszenia traktatów i każdej zasady dotyczącej ich stosowania, przekroczenia kompetencji, szczególnie nieprawidłowej oceny prawnej okoliczności faktycznych i ustaleń (naruszenie zasady dobrej administracji, naruszenie zasad proporcjonalności, zasady pewności prawa, zgodności z prawem, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz nieprawidłowa ocena prawna okoliczności i ustaleń faktycznych żądania ostatniej płatności w ramach projektu 2015-SK-IA-0038 Slovak Safer Internet Centre IV).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, aby żądanie ostatniej płatności w ramach projektu „Slovak Safer Internet Centre IV” zostało przekazane Komisji i INEA w celu jego oceny oraz dokonania oceny kontroli kompetencji oraz wykonania obowiązków umownych w oparciu o umowę o przyznaniu finansowania Nr INEA/CEF/ICT/A2015/1154788 oraz tego, aby nakazać Komisji dokonanie ostatecznej płatności kwalifikowalnych kosztów na rzecz skarżących zgodnie z ważną i skuteczną umową o przyznaniu finansowania, w oparciu o to, że Komisja jest właściwa do rozpoznawania spraw związanych z wykonywaniem projektów i transferami finansowymi na podstawie ważnej i skutecznej umowy pomiędzy Komisją i skarżącą.
3. Zarzut trzeci dotyczący nakazania Komisji zwrotu kosztów postępowania. Zgodnie z powyższymi argumentami i arbitralnym charakterem decyzji Komisji, skarżąca żąda zwrotu kosztów związanych z postępowaniem poprzedzającym wniesienie skargi jak i kosztów i wydatków związanych z pomocą prawną związaną z jej roszczeniem.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2021 r. – TC / Parlament

(Sprawa T-309/21)

(2021/C 320/48)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: TC (przedstawiciel: adwokat D. Aukštuolytė)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2021 r.;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 701000052 wystawionej przez Parlament Europejski w dniu 31 marca 2021 r.;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament bez uzasadnienia niesłusznie i w sposób nieracjonalny opóźnił wydanie decyzji, wbrew zasadzie, zgodnie z którą w postępowaniu administracyjnym działanie powinno zostać podjęte w rozsądnym terminie, ustanowionej w art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Z tego względu prawo skarżącego do obrony zostało naruszone w wyniku zbyt późnego wszczęcia wobec niego postępowania w sprawę odzyskania wierzycelności, ponieważ czas trwania tego postępowania pozbawił go możliwości skutecznej obrony przed postawionymi zarzutami i przedstawienia dowodów.